Cantate

ved

Höitideligholdelsen

af

Jubelfestdagen den 1 Novbr. 1817

paa Christiania Cathedralskole.

Af

Conrad N. Schwach.

Christiania.

Trykt hos Jacob Lehmann.

För Talen.

Recitativ.

Gud Herren böd, og see! en Kilde sprang
I Stövets Land med Bölger sölverklare,
Som mægted stille Sjælens dybe Trang,
Og Livets störste Gaader aabenbare.
Dens Rand bar Tröstens Palme frodig sund
Og Haabets Cedertræe, det himmelhöie;
Og Evighedens Stjerne fra dens Bund
Gjenfunkled klart i fromme Speiders Öie.

Men Egennytten reiste op en Muur
Af Magt og Mörke om den ædle Kilde;
Og snart dens Vove, skabt saa riig, saa puur,
Den maatte sparsomt og forvansket trille.
Bestemt til altid aaben, frie at staae,
Den luktes; hvo dens Balsam vilde smage,
Han maatte have Kraftens Pandser paa,
Hvis ei, af Herskerhaand den blandet tage.

Chor.

Da treen en Kæmpe frem med faste Fjed
I Fromheds Pandser og med Kraftens Vaaben;
Hans Glavind lyned Muren ned,
Og Kilden laae der atter frie og aaben.
Dens Vove, som forvansket længe var,
Den luttred han med Solens Flamme;
Og Kilden vælder atter klar,
Og Palmen, Cedren staae de samme.

Alt svunde trende lange Sekler hen,
Og Kildens Kæmpe længst i Mulde hviler;
Hans Aand dog svæver over den,
Og lysende ned i dens Dybhed smiler.
Det strömme fort det Salighedens Væld
I al sin Reenhed i vort Norden!
Det strömme fort til evigt Held
For Slægterne paa hele Jorden.

Efter Talen.

Chor.

Du, hvis Minde Sekler ære!
Luther! fromme Kæmpe stærk!
Evig skal din Hæder være,
Stor og herlig som dit Værk.

Tidens Taager havde dæmpet
Lyset, Gud gav Adams Æt;
Du har grundet, Du har kæmpet
For at gjenoppuste det.

Og ved Dig det nu mon skinne
Frit og klart med Guddomsglands,
Mens dets Gjenskin om dit Minde
Danner Evighedens Krands.

Ja Du har tilbagegivet
Mennesket hans störste Skat,
Kilden til hans Fred i Livet,
Til hans Fred bag Död og Nat.

Hör vor Takkesang sig hæve!
Dybt vi föle Gavens Værd.
Lad din Aand os huld omsvæve,
Lyse til os paa vor Færd.

Du, som hos Gudfader throner,
Du, som tændte Lyset hist!
Giv, o himmelske Forsoner!
Guds Eenbaarne, Herre Christ!

At ei Lyset os forlader,
Dæmpes ei af Storm og Slud,
Men til Klodens Myriader
Gjennem Sekler strömmer ud.

Og Gudfader i det Höie!
Hör Du naaderig vor Bön!
See til os med Faderöie!
Skjænk os Kraft og Held og Lön!

